

Izhaja
vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.
Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiilo koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 6—
» ostalo inozemstvo . . . » 9—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 16 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsa kokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravnštvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvu lista „Mir“ v Celovcu,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohranilišni račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 30. novembra 1918.

Št. 48.

Ujedinjenje vseh Jugoslovanov proglašeno!

**Narodno Vjeće proglasilo je dne 24. novembra 1918 ob 7. uri zvečer
ujedinjenje s Srbijo in Črnogoro.**

Besedilo proglasa je sledeče:

Narodno vjeće SHS proglašja v skladu s svojimi dosedanjimi zaključki in v soglasju z izjavo vlade kraljevine Srbije ujedinjenje države SHS, storjene na vsem strnjem jugoslovanskem področju bivše avstro-ogrske monarhije s kraljevino Srbijo in Črnogoro v eno jedinstveno državo Srbov, Hrvatov in Slovencev in voli odbor, obstoječ iz 28 moš s polnim pooblastilom, da v sporazumu z vlado kraljevine Srbije in s predstavitelji vseh strank v Srbiji in Črnigori brez odlaganja izvede organizacijo jedinstvene države po predloženih navodilih. Dotične zaključke bo ratificiralo na svojem prvem sestanku Državno vjeće, kateremu naj pripadajo poleg predstavitev kraljevine Srbije in Črnogore vsi člani današnjega Narodnega vjeća v Zagrebu, pomnoženi s predstavitelji jugoslovanskega odbora v Londonu. V odbor, ki naj izvrši gornjo nalogo, so izbrani ti-le gospodje: dr. Barac Franc, dr. Cankar Izidor, dr. Čabrajčić Luka, dr. Drinković Mate, Grgjić Stepan, dr. Hrasnica Halibeg, Korač Vitomir, dr. Korošec Anton, dr. Kramer Albert, Kristan Anton, dr. Laginja Matko, dr.

Lorković Ivan, dr. Lukinić Edo, Ljubibratić Sava, dr. Paleček Ivan, dr. Pavelić Ante, dr. Petričić Živko, dr. Popović Dušan, Pribičević Svetozar, Radić Stjepan, dr. Smolaka Jos, Stajić Vaso, dr. Šunarić Jos, Svrzo Hamid, Šola Vojislav, dr. Tresić-Pavičić Ante, dr. Trumbić Ante in dr. Šimrak Janko.

Člani odbora, ki so zadržani, so pooblašteni imenovati namestnike s pismenim pooblastilom.

Seja se je končala ob 10. uri 50 minut po noči. Sprejeti so bili soglasno vsi predlogi proti glasu Stjepana Radića. Socialisti so istotako glasovali za vse točke predloženega izpremenjenega kompromisnega načrta izvemši za točko, ki se tiče regentstva. Socialisti so namreč namesto regenta predlagali direktorij treh članov. Njihov minoritetni predlog je dobil le glasove socialistov ter glas dr. Čabraića iz Bosne. Pred glasovanjem so podali zastopniki V. L. S. izjavo, kjer se zavarujejo proti vsakemu prejudicu z ozirom na današnje glasovanje ter izjavljajo, da mora to biti le nujno potrebni provizorij ter da to glasovanje ne sme ustvariti nikakega prejudica za bodočo konstituanto.

Med splošnim navdušenjem članov Narodnega vjeća ter med ovacijami zunaj zbrane množice je bila ta zgodovinska seja končana.

Južna Nemčija in Pruska.

Republika Hamburg.

Ljudske vlade na Bavarskem in Virtemberskem kakor tudi merodajni krogi v Kolonji in v Düsseldorfu, izjavili so sporazumno z badensko ljudsko vlado, da se nikakor ne strinjajo z berlinsko vladajočo Liebknechtovo stranko. Zato tudi prevzamejo v najsikrajnejšem slučaju urejenje usode južne Nemčije in renskih mest v svoje roke. V tem slučaju bi bil Frankfurt ob Majnu prestolnica nove južnonemške države.

V svrhu, da se pogovorijo z berlinsko vlado odločno in jasno, prišli so odposlanci v pondeljek dne 25. nov. odposlanci bavarske, virtemberske in badenske vlade v Berlin. Pred vsem morajo biti na jasnem, kako in kdaj se skliče konstituenta. Ako se ne doseže sporazuma, ustanovi se takoj južnonemška republika.

Združeni delavski in vojaški sveti iz Oldenburškega, Bremena, nadalje iz vladnega okraja Stade, iz Marburga ob Lani, Hamburga in iz Šlezvika-Holsteina ustanovili so novo republiko s Hamburgom kot metropolo. Iz pruskega telesa odrezan je s tem znaten del in združen z drugimi zaveznimi državami nekdanje Nemčije.

Nekdanja velika in celemu svetu grozeča Nemčija razpada, a avstrijski Nemci le silijo tja, da bodo pomagali plačati vojne odškodnine. Bog jih odnesi!

Kdo je zakrivil vojsko?

Nam je bilo to celi čas vojske znano. Znamenito pa je, da je sedaj bavarska oficijelna korespondenca objavila zahtevo, ki jo je stavil bavarski ministrski predsednik berlinski državni vladi, da se naj iz listin ministrstva zunanjih zadev priobči vse tozadevno gradivo.

Med tem priobčuje bavarsko ministrstvo zunanjih zadev iz svojih listin že sedaj korespondenco med bavarskim poslanikom v Berlinu in

Podlistek.

Zadnji šolski dan.*

(Francoski spisal Alfonz Daudet.)

Tisto jutro je bilo posebno pozno, ko sem šel v šolo, in bal sem se, da bom resno karan, posebno radi tega, ker je gospod Méraut dejal, da nas bo izpraševal o participijih, a jaz o tem nisem znal besedice. Za trenutek mi je že prišla misel, iti za šolo ter se klatiti po poljih...

Vreme je bilo gorko, lepo...

Ob robu gozda so prepevali kosi in na Ripertovem travniku za mlinom so se vadili Prusi.

Vse to me je mnogo bolj zapeljevalo v skušnjavo kot pravila o participijih, a imel sem vendar moralčno moč, da sem ji kljuboval, in urno sem šel v šolo.

Ko sem šel mimo občinskega urada, videl sem mnogo ljudi stati pred občinsko tablo. Tu smo zvedeli vsa slaba poročila, zgubljene bitke, rekvizicije, poveljnikove ukaze; in mislil sem, ne da bi postal:

„Kaj pa je zopet tu?“

Ko sem šel preko trga, zaklical mi je Deroulé, ki je s svojim vajencem ravno čital oglas:

„Ne žuri se tako, moj ljubček, še prezgodaj boš prišel v šolo!“

Mislil sem, da se hoče norčevati z menoj, in skoro brez sape sem stopil na malo dvorišče gospoda Mérauta.

* Vočigled temu, da so Francozi zopet zasedli Alzacijo ter jo pridobili za Francijo, je naslednja črtica francoskega pisatelja Daudeta, ki se nanaša na leto 1871, ko so morali Francozi odstopiti Alzacijo Nemčiji, zopet aktualna. Stara krivica je s tem zopet poravnana.

Navadno je vladal ob početku pouka velik trušč, ki se je slišal na cesti; odpirali in zapirali so pulte, naloge so vsi hkrati ponavljali ter si obenem mašili ušesa, da so se laglje učili, in učitelj je udarjal s svojim velikim ravnilom na mizo ter klical:

„Mir!“

Računal sem s tem, da bom v tem trušču neopaženo prišel do svoje klopi; pa ravno onega dne je bilo vse tako mirno, kot na nedeljo zjutraj. Skozi odprto okno sem videl svoje tovariše že sedeti na navadnih prostorih in gospod Méraut je z groznim železnim ravnilom hodil gori in doli. Moral sem vrata odpreti in v tej veliki tišini vstopiti. Lahko si mislite, kako sem bil rdeč in kak strah me je navdajal! Gospod Méraut pa me je opazoval brez jeze in mirno mi je dejal:

„Pojdi hitro na svoje mesto, moj Francelj; ravno smo hoteli brez tebe začeti.“

Zlezel sem čez klop ter se vsedel takoj za moj pult. Šele ko sem se nekoliko znebil strahu, sem opazil, da je naš učitelj danes oblekel svoj lep zeleni jopič, lepo belo srajco in črne svilene hlače-dokolenke, katere si je privoščil samo ob inšpekcijskih potovanjih ali pri razdelitvi nagrad. Sploh je kazal ves razred nekaj izrednega, svečanega. Pa kar me je najbolj iznenadilo je bilo to, da sem videl v ozadju dvorane, na klopih, ki so bile navadno prazne, sedeti ljudi iz vasi, mirno kot mi, starega Hauzerja, prejšnjega župana, prejšnjega pismošo in razun teh še druge osebe. Vsi so bili žalostni; Hauzer je prinesel s seboj star, na oglih že obrabljen abecednik, ki ga je imel odprtega na kolenih in med liste je dejal svoja velika očala.

Med tem ko sem se čez vse to čudil, je stopil gospod Méraut na kateder in dejal z istim krotkim glasom, s katerim je mene sprejel:

„Ljubi otroci, to je zadnji dan, da vas poučujem. Iz Berolina je prišel ukaz, da se mora v šolah Alzacije in Lotaringije poučevati samo nemško... Novi učitelj pride jutri... Danes je vaša zadnja francoska ura. Prosim vas, bodite pazni.“

Teh par besed me je globoko ganilo.

Oh, ti ničvredneži, to so torej županu naznanili!

Moja zadnja francoska ura...!

In znal sem komaj pisati! Torej se ne bom nikdar temu priučil! Ne bom prišel naprej! Kako sem se sedaj jezil nad zgubljenim časom, nad zamujenimi šolskimi urami, ko sem stikal za gnezdi ali se drsal po ledu! Moje knjige, ki sem jih še pred kratkim imel za dolgočasne in neznosne, moja Slovnica, moje Zgodbe zdele so se mi sedaj stari prijatelji, katere sem le neradovoljno zapustil. Istotako se mi je zdel gospod Méraut. Misel, da bo šel kmalu od nas, da ga ne bom več videl, me je tako prevzela, da sem pozabil vse kazni in vse udarce z ravnilom.

Ubogi mož!

Na čast tega poslednjega šolskega dne je oblekel svojo lepo nedeljsko obleko in sedaj sem razumel, zakaj so sedeli v ozadju dvorane možakarji iz vasi. Zdelo se mi je, kot bi hoteli izraziti svoje pomilovanje nad tem, da niso prišli večkrat tu sem. Tudi to je bil nekaj izraz zahvale našemu učitelju za njegovo štiridesetletno zvesto službovanje in izvršili so svojo dolžnost napram domovini, ki se je obenem z njim poslovila...

bavarsko vladu. Iz te korespondence je razvidno, da ni bila nemška državna vlada samo dobro poučena v vseh podrobnostih o nakanah grofa Berchtolda glede ultimatumu proti Srbiji, temveč da je tudi dejansko sodelovala pri tem. Iz listin je nadalje razvidno, da je bila Nemčija docela pripravljena na vojno in istotako so računali Nemci že takoj izpočetka, da bodo tudi posegli Angleži v vojno radi kršenja nevtralitete v Belgiji. Z dejstvom, da naj nastopi nemški cesar potovanje po morju proti severu, da naj gre šef nemškega generalnega štaba in pruski vojni minister na dopust, se naj bi samo navidezno pokazalo, da je bila Nemčija po vesti, da je namreč izročil ultimatum, istotako presenečena, kakor vse druge evropske države.

Ta odkritja povedo tudi jasno, da so stavili v ultimatum (v zahtevi) Srbiji take pogoje, ki jih Srbija kot samostojna država ni mogla sprejeti. Poročilo pravi: Da Srbija s svojo častjo kot samostojna država takih zahtev ne more sprejeti, je jasno. Posledica bi bila torej vojna. Tukaj (v Berlinu) popolnoma soglašajo s tem, da Avstro-Ogrska to ugodno uro izkoristi, tudi če je nevarno, da se kaj več splete. Nadalje pravi poročilo: „Ker se vsa monarhija zgraža nad umorom, se je zanesti pač tudi na slovanske čete. Nekaj let pozneje bi ne bilo več tako, ker bi se slovanska propaganda čimdalje bolj razvila, kar je priznal sam general Konrad pl. Hötzendorf.“

Poročilo pove tudi, da se je Nemčija bala, da bi Avstro-Ogrska ne bi imela dovolj korajžje, da napove vojno, ker je Avstro-Ogrska „bolni mož v Evropi“, kakor prej Turčija. Na vprašanje iz Dunaja je nemška vlada odgovorila, da je z vsem zadovoljna, kar stori Avstro-Ogrska, tudi če pride do vojne z Rusijo. Nemčija bi bila celo rajše videla, da bi Avstrija ne bila tako dolgo omahovala.

Poročilo bavarskega poslanika v Berlinu z dne 31. julija 1914 priznava, da se je Grey (Anglež) brez dvoma pošteno trudil, da ohrani mir, da pa to ne bo zadržalo vojne. Istega dne je bavarski poslanik telefoniral v Monakovo: „Dva ultimata tečeta zdaj: Petrograd 12 ur, Pariz 18 ur. V Petrograd vprašanje, zakaj se mobilizira, v Pariz, če ostane (Francoska) nevtralna. Na oboje (vprašanje) se bo odgovorilo seveda odklonilno. Mobiliziralo se bo najpozneje soboto 1. avgusta o polnoči. Pruski generalštab gre vojski s Francosko z velikim zaupanjem naproti in računa s tem, da bo mogel Francosko v štirih tednih poraziti. V francoski armadi je slab duh, malo havbic, slabe puške.“

Poročilo od 4. avgusta 1914 pa pove o Belgiji: „Nemčija ne more respektirati nevtralitete Belgije. Generalštab pravi, da bi bila tudi angleška nevtraliteta za ceno, da se respektira Belgija, predraga, ker je napadalna vojska proti Francoski mogoča le na belgijski črti.“

Kdo se ne spominja več na vse uradne izjave bivše nemške in avstro-ogrske vlade, kdo da je bil kriv vojne. Skoro se lahko reče, da kolikor besed, toliko laži so natrosili ljudstvu,

Tako so zablodile moje misli, ko sem nakrat začel svoje ime. Bila je vrsta na meni, da izpovem. Kaj bi ne bil dal za to, ako bi znal pravilo o participijih od začetka do konca glasno in brez pogreška narekovati, toda pri prvih besedah sem se že zmedel in ustavilo se mi je in na klopi sem drsal semtertja in nisem si upal dvigniti glave. Pa slišal sem gospoda Mérauta, ki mi je govoril:

„Nočem te karati, moj Francelj; kaznovan si itak zadosti... Tako mora priti, ker vsak dan pravimo samemu sebi: Ah, kaj, imam časa, učil se bom jutri. In vidiš, kaj pride potem... To je bila velika nesreča naše Alzacije, da je svoj pouk vedno odlagala na drugi dan. Sedaj imajo oni ljudje prav, ki pravijo: Kaj? Francozi hočete biti, pa svojega jezika ne znate ne govoriti ne pisati! Toda tega, moj mali Franc, nisi ti največ kriv. Mi vsi si imamo mnogo predbacivati.“

Vaši stariši niso na vaš pouk zadosti gledali. Raje so vas poslali na polje ali v predilnico na delo, da so par beličev več dobili. In jaz, kaj si nimam ničesar predbacivati? Ali vas nisem večkrat pustil škropiti mojega vrta, mesto da bi se učili? In kadar sem šel loviti postrve, sem se li pomišljal, da vam dam prosto?“

In nato je začel gospod Méraut govoriti o francoskem jeziku ter dejal, da je najlepši jezik sveta; ohraniti si ga moramo in ga nikdar pozabiti, ker narod, ki pride v suženjstvo, ima takorekoč ključ do svoje ječe, dokler ohrani svoj jezik. Potem je vzel Slovnico in nam razložil našo nalogo. Začudil sem se, da sem vse razumel; vse, kar je dejal, se mi je zdelo lahko. Mislim tudi, da nikdar nisem bil tako pazljiv in da on nikdar ni svoje razlage s tolikim potrpljenjem prednašal.

da so je pripravili na vojno. Zato tako strašno hujskanje zoper Srbijo.

Tudi akti glede sarajevskega umora bodo spravili lepe reči na dan, ako aktov niso uničili. Pokazalo se bo, kdo da je sarajevski umor povzročil, kdo da ga je hotel in da je srbska vlada dunajsko vladu opozorila, da se zoper Franc Ferdinanda nekaj kuha.

Svet bo nad lumparijami, ki so se godile, še strmел.

Dogodki pri odpovedbi Karla Habsburškega.

Iz najbližjih krogov prejšnjega cesarja prihajajo sledeča izvirna poročila, kako se je cesar odpovedal vladarstvu:

Ko je bil ministrski predsednik Lammasch obveščen, da namerava državni svet razklicati nemško Avstrijo za republiko, sklical je takoj ministre k sebi, ki je trajala celo noč. Profesor Lammasch zastopal je v tej seji z vso vsemno mnenje, da je pri podanih dejstvih nadaljno vladanje cesarja nemogoče in je pristal pri svojem stališču navzlic vsem ostrim nasprotstvom, ki so nastali v debati z drugimi člani ministrstva. Ne da bi bil poverjen od celega ministrstva, pričel je Lammasch svojelastno pripravljati cesarja na potrebne ukrepe. Ob 9. uri zvečer šel je k cesarju v Schönbrunn.

Ministrski predsednik Lammasch pripoveduje o tej zgodovinski avdienci, ki je trajala čez polnoč, da je bila to najtežja naloga v celem njegovem življenju, da razjasni cesarju nujno potrebo, da odstopi.

Cesar ni bil na dogodke, kakor so se razvili, popolnoma nič pripravljen. Kri mu je šinila v glavo, potem je zopet prebledel, na obrazu mu je bilo brati strašanski boj, ki ga je povzročilo poročilo ministrskega predsednika.

Ta mučni prizor je trajal več časa, predno se je cesar zopet nekoliko pomiril. Potem pa je spregledal položaj in dal svoje privoljenje, a očitno je bilo, da je bil v svojih mislih Bog ve kje drugje. Hotel je sprva govoriti prej s cesarico, potem pa je zavrgel to misel na izrecni nasvet prof. Lammascha. Nasprotno pa je bil tudi Lammasch mnenja, da se naj pritegne h temu pogovoru tudi sekcijski šef Flotow kot zastopnik ministrstva zunanjih zadev, oz. ces. hiše. Ker ni kazalo odgoditi odločitve na drugi dan in z ozirom na dogodke, poklicalo se je Flotowa v Schönbrunn telefonično še isto noč.

V ponedeljek zjutraj sporočil je ministrski predsednik Lammasch rezultat nočne avdience državnemu kanclerju dr. Rennerju. Dr. Renner je nato sestavil odpovedno listino, katero je potem Lammasch z raznimi izpolnitvami popravil oz. spopolnil, tako da je vsled tega popravka oz. spopolnila listina se glasila precej drugače kakor je hotel prvotno dr. Renner. V ponedeljek ob 11. uri predpoldnem šel je min. predsednik Lammasch v spremstvu ministra notranjih zadev dr. pl. Gayerja zopet k cesarju v Schönbrunn. Cesar ni zatisnil prejšnjo noč očesa, niti vlegel se ni. Oči so mu

Zdelo se je, kot bi hotel ubogi mož pred svojim odhodom vse svoje znanje hipoma prenesti na nas.

Ko smo bili s Slovnico pri kraju, smo začeli pisati. Za ta dan nam je gospod Méraut prinesel popolnoma nove predložne liste, na katerih je bilo v lepih črkah zapisano: France, Alsace, Alsace, France. Bili so ti listi kot male zastavice, ki so plapolale po celem razredu na naših pultih. Da ste videli, kako pridno in tiho smo vsi pisali! Slišati je bilo samo drsanje peres po papirju. Za trenutek so pribrenčali hrošči skozi okno v dvorano, toda nihče ni pazil na to, še celo najmanjši ne, ki so tako vestno delali svoje poševne črte, kot bi bilo to res francosko. Na šolski strehi pa so grlili golobi in mislil sem si, ko sem jih slišal: „Bodo li te tudi silili, da nemško grlijo?“

Od časa do časa, če sem se ozrl iznad svojega lista, sem videl gospoda Mérauta nepremično stati na katedru; opazoval je stvari okrog sebe, kot bi hotel s svojim pogledom celo malo šolsko poslopje s seboj odnesti. Pomislite, štirideset let je bil na tem mestu, vedno dvorišče pred seboj ter vedno isti razred. Samo klopi so se vsled dolgih let obrabile; sredi na dvoriščnem vrtu so vzrastli kostanji in hmelj, ki ga je sam zasadil, je sedaj obkroževal okna do strehe. Kaka srčna bol je morala biti to za ubogega moža, vse te stvari sedaj zapustiti in slišati korake svoje sestre, ki je v gornji sobi pripravljala kovečke za odhod; kajti drugi dan naj odpotujejo, naj za vedno zapuste to deželo!

Vendar imel je dovolj samozatajevanja, da je pouk vodil do konca.

Po pisanju smo imeli eno uro zgodovino; nato so malčki peli svoj ba, be, bi, bo, bu. Na koncu dvorane si je stari Hauzer nataknil očala

bile rdeče, glas tih, skoro nerazumljiv, celo njegovo vedenje čudno, njegovi živci prenapeti, skratka, v prvem trenutku vznemirjalo je oba dostojanstvenika. Mirno in nemo poslušal je kratko poročila min. predsednika, nemo in, ne da bi prečital, podpisal je listino, nemo podal je roko pri odhodu Lammaschu in Gayerju.

Ura je kazala 10 minut čez enajst, ko je cesar v svoji sobi spričo min. predsednika in ministra notranjih zadev podpisal, da se vladanju odpove.

Dnevne vesti.

Nemška nasilnost. Dne 28. t. m. je pridrla zvečer približno ob 7. uri truma oboroženih nemških vojakov v hotel Trabesinger ter zahtevala tam prenočujočega žandarmerijskega narednika, češ da jih je izzival. Pripeljali so s sabo tudi ključavničarja, ki je sobe odpiral. Grozili so, da žandarmerijskega narednika takoj ustrelé ali obesijo. Našli ga niso. Prerezali so telefonično žico. „Wehrausschuß“, od katerega se je zahtevala vojaška pomoč, poslal je dve patrulji. Prva patrulja je začela sama iskati po hotelu narednika in g. Smodeja in je izjavila, da le-tega pri priči ustrelé ali obesijo. Patrulja torej ni bila boljša od krdela. Druga patrulja je stala med tem pred hotelom. Krič, psovanje in hruljenje je trajalo do 9. ure. Da so nameravali nekaj, povedal je neki četo-vodja že popoldne.

Nemel Slovence zapirajo. V Vrbi je v petek, 29. t. m., ob eni po noči nemška vojaška patrulja „Soldatenrata“ zaprla slovenskega železniškega uradnika radi — veleizdaje proti Nemški Avstriji. Še nimajo države in že imajo veleizdajalski paragraf proti Slovencem na slovenskih tleh. Soldatenrat je zrasel deželnemu od-boru čez glavo. Ali smo si še življenja varni Slovenci na slovenski zemlji?

Vprašanje na Narodno vladu. Čitatelj nam piše: Dasi je že nekaj tednov slovenski narod prost tujega jarma, vendar je spomenikov na ta čas še vse polno. Posebno čudno me je dirnilo, da se pošiljatve, prihajajoče iz Ljubljane, še vedno opremljene s starim pečatom: Laibach — Ljubljana. Kje si, prestolnica? Operi nemudoma ta madež raz sebe!

Slovenski koroški učitelji (člani društva „Gorotan“) se vabijo na sestanek, ki se vrši dne 8. grudnia 1918 ob 10. uri predpoldne v hotelu Trabesinger v Celovcu. Šolski odsek.

Razglednice. Na obilna povpraševanja odgovarjamo: Osrednja pisarna S. K. Socialne Zveze ima še v zalogi božične in druge času primerne razglednice, skupno 10 vrst, ter narodne koleke. Nadalje ima tudi lepe slike rajnega dr. Kreka, izvod po 3 K ter „Narodne igre“ za naše ljudske odre, izstis po 1 K 40 v. Pošt-nina se zaračuna še vsakemu posebej. Ker je vsled pomanjkanja tvarine zaloga le bolj nezadostna, prosimo, da se požuri tisti, ki misli kaj naročiti. Naročila sprejema: Osrednja pisarna S. K. Socialne Zveze, Ljubljana, Ljudski dom.

in držče abecednik z obema rokama je počasi in okorno čital. Videlo se je, da se je trudil, njegov glas se je tresel razburjenja in čudno je bilo slišati ga, tako da bi se radi smejali in jokali obenem.

O, ta zadnji šolski dan bom pomnil...

Nakrat udari ura s cerkvenega stolpa dvanaest. V tem trenutku zadone pred našimi okni trobente Prusov, ki so se vračali z vaj.

Gospod Méraut se je hipoma ves bled dvignil s svojega sedeža. Nikdar še nam se ni zdel tako velik.

„Moji prijatelji,“ je dejal, „moji otroci, jaz, jaz...“

Toda besede so mu obtičale v grlu, stavka ni mogel dopolniti. Obrnil se je k tabli, vzel kos krede in z vso močjo pritiskajoč je zapisal tako debelo kot je mogel:

„Vive la France!“

In stoje, glavo naslonjeno na steno, nam je dal z roko znamenje, rekoč:

„Pouk je končan. Pojdite!“

Iz novih pesmi Borisa Mirana.

(Priobčil F. S. Š.)

Razstreljeni gozd.

Vse pospravil in pogladil,
Novo hišico bom zgradil;
Polje svoje spet oral,
Žito v brazde bom sejal,
Ki bo pridno mi rodilo
In z družino me živilo. —

Kdo pa tebe oživi,
Moj gozdič nesrečen ti,
Ko te je sovražna sila
Razdejala in razbila?

Št. Rupert pri Velikovu. (Naznanilo.) Dne 6., 7. in 8. decembra t. l. se bodo v tukajšnji župnijski cerkvi vršile za tukajšnje Marijino družbo splošno pristopne duhovne vaje, katere bo vodil č. g. p. Kunstelj iz družbe Jezusove iz Celovca. Vsak dan bota dve pridigi in sicer ob delavnikih zjutraj po svitni sv. maši in popoldne ob tretji uri, na Marijin praznik pa pri navadni božji službi ob poldeveti uri dopoldne in ob drugi uri popoldne. Slovenska dekleta pridite v prav obilnem številu!

Rabelj. Tudi pri nas že težko čakamo na odrešitev v Jugoslaviji. Našim Nemcem je zmešala še tisto troho pameti, kar so mislili, da jo še imajo. Da je v Rablju nad 2, reci dve tretjini Slovencev, to dokazuje vsakdanja skušnja, to vedo vsi dosedanja duhovniki, zadnji je to dokazal g. Germ, ki je bil 13 let tukaj in drugi, ali danes imamo naenkrat dva gospodarja: Nemci pravijo: ostanite nam zvesti „trotni“ in „tepci“, Lah nam pa obeta riž, makarone in oranže ter kruha, ki ga sam jemlje, in „fig“. Mi Slovenci pa trdno upamo, da nam „Jugoslavija“ to prinese, česar nam Nemci in Lah nikoli ne nameravajo dati!

Hodiše. Španska bolezen tirjala je pri nas dosedaj štiri žrtve: Marijo Sima (16 let), Uršulo (28 let) in Ano Kueš (18 let) ter Jožefo Pavlič (20 let). Občespoštevano p. Hrvatovo družino, ki je zgubila dvoje vzornih in pridnih hčer, pomiljujejo vsi, ki jo poznajo. Sploh pri nas smrt tokrat čudno gospodari. Samo ta mesec smo imeli že devet pogrebov.

Brnca. (Ustanovni shod) krajevnega NS. za Brnco se je vršil dne 24. novembra pri Prangerju v Zmoticah. Sprejele so se sledeče resolucije: 1. Ustanovni shod krajevnega NS. za Brnco z največjim veseljem pozdravlja združitev vseh Jugoslovancev v enotni državi SHS. 2. Ustanovni shod prosi Narodno vlado v Ljubljani naj z vso skrbjo zasleduje dogodke na Koroškem, naj nas varuje proti vsaki tuji nasilnosti. 3. Ustanovni shod protestira kar najostreje proti nasilstvom Laha, ki proti vsakemu mednarodnemu pravu zaseda slovensko ozemlje in postopa s prebivalstvom kakor zmagovavec s premagancem. 4. Ustanovni shod protestira — za slučaj, da odgovarja tozadevna notica v „Slovenec“ št. 268 resnici — proti izvažanju zasežene moke iz Beljaka in Velikovca v Nemško Avstrijo. Nismo volje in nismo v stanu mesto Beljak oskrbovati z živili, ki se od tam izvažajo.

Brnca. (Še dve žrtvi vojske.) Dne 9. novembra t. l. je umrl na španski bolezen 23letni Franc Popolari p. Komanov pri Št. Jobu. Hotel je domov k očetu in materi, in je prišel domov — k nebeškemu Očetu in k nebeški Materi. — Iz Ruskega smo dobili poročilo, da je umrl ondi januarja 1916 Tomaž Napokoj p. Kajžnikov v Žaželcih. Oba se priporočata dijaškemu Domu v molitev.

Št. Ilj ob Dravi. Kakor povsod, potuje španska bolezen tudi pri nas. Obišče skoraj vsako hišo, in mnogo jih mora iti v najboljše letih v prerani grob. Tako je prišla smrt tudi izbirat med družbenice in nam ugrabila ljubljeno sestro 18letno Miciko Martič. Pridružila se je k tej

Ti nad vse me veselil,
Pravi srček si mi bil.
Ko bo spet pomlad vesela,
Penica ne bo tod pela;
Vse bo tiho, brez življenja,
Nič veselega zelenja!
Kar oči se mi solzijo
Pred to strašno podrtijo.
Ko brez drevja bo moj dom,
Tebe vedno pomnil bom.
Bog ubij te, grozovita
Vojska, ti pošast srdita!

Vojni dobičkar.

Vojske konec,
Prazen lonec!
Vojska ne zapusti nas;
Slaba košnja,
Prazna mošnja
Bo, ko pride miren čas.

Dojka mila
Si hranila
Nas brez truda in skrbi;
Vsega dosti,
Vse sladkosti
Nam si dala vojska ti.

O, mrzelo
Nam je delo;
Truda, posta ni nam mar.
Tu ostani
In nas hrani,
Ne zapusti nas nikdar.

bolezni tudi pljučnica, kar je spravilo blago, od vseh ljubljeno sestro iz naše srede. 23. t. m. smo jo spremile v Škofičah k večnemu počitku. Na grobu smo ji zapele žalostinko „Čujte za slovo iz groba“. Preblaga Micka, rešena si od zapeljivega sveta, upamo, da se raduješ gori pri Materi, kateri si se tukaj posvetila in ji tako zvesto služila. Prosi zdaj za nas, da bi pri vseh bojih, ki nas še čakajo na tem svetu, bile zmagovalke in prišle vse tako srečne na oni svet kakor Ti. Mnogo, mnogo nam bo treba prestati po tej končani vojski, pa, dekleta, bodimo trdne, zavedajmo se vedno, da smo hčere Marijine. Molimo neprestano, da bi živeli srečni in zadovoljni v naši lepi Jugoslaviji. Kaj hočemo več, Marijine hčere se smemo imenovati in Jugoslovanke. Ti, ljubljena sestra, pa počivaj v miru!

Podjuška dolina. (Župnik tri Nemce napadel.) Florijan Srienec, p. Miklažev v Kamenu, in nek vojak trosijo sledečo lažljivo novico: V Majarjevo gostilno v Škocijanu so prišli trije Nemci. Ko jih vidi g. župnik V. Poljanec iti v gostilno, takoj pridere s puško med nje, enega ustrelji, drugega rani in tretji Nemec zbeži in ta tretji, še živi, je sporočil „strašno“ novico Lindnari v Kamenu. Navedemo namenoma osebe po imenu, da se bo lažnjivce moglo prijeti. Ali se mar hoče s takimi lažmi nahujskati ljudstvo zoper duhovnike? Lažnjivci, pazite, da z vrvmi, katere za duhovnike pripravljate, ne bote sami obešeni.

Rinkole. (Pogreb.) Žalostno so peli zvonovi v Rinkolah in v Šmihelu, ko smo v dolgem sprevodu v sredo, dne 30. oktobra, spremili k poslednjemu počitku rajnko Klančnikovo mater v Rinkolah, Lizo Sadjak, mater ugledne Klančnikove družine ter č. g. Andreja Sadjak, župnika v Št. Lenartu pri 7 studencih. Bila je 8 dni pred smrtjo obiskat svojega sina-duhovnika. A ker je bila že zelo bolehnja in slaba in ker je čutila, da se ji približuje zadnja ura, šla je zopet domu, kjer je kmalu na to prevedena s sv. zakramenti za umirajoče v Gospodu zaspala. Najboljše je, počivati doma. Pogreba se je udeležilo poleg sina rajnice še 4 drugih duhovnikov ter mnogo po božnega ljudstva iz domače župnije in okolice. Vlič. g. župnik iz Kazaz se je spominjal pri slovesu od doma ter na pokopališču izrednih vrlin umrle kot žene, matere, vzgojiteljice, gospodinje, sosedice, rodoljublkinje in vzgledne kristjane. Za nje dušni mir in pokoj se je darovalo na dan pogreba pet sv. maš. Dosegla je starosti 68 let. — Klančnikovemu očetu ter vsej njegovi rodovini, posebno še č. g. sinu-župniku pa naše najiskrenejše sožalje! — N. p. v m.!

Lovanke-Kokje. (Poroka.) Poroka je bila, poroka v lepih Lovankah, pri dragih Topličevih. Pa že davno, v ponedeljek dne 21. okt., ob 10. uri dopoldne. Pa „Mir“ je izvedel še le sedaj. Je pač bila vojska še, in „Mir“ je pač moral skrbeti bolj za mir, kakor za poroke in svatbe. Pa tudi o porokah rad včasih katero pove in zato tudi te ne bo hotel zamolčati. Glej, dragi bralec, vzela sta se Topličeva Nanka in Cundrov Nace v Kokiju. Prej sta bila vsak sam zase, zdaj sta pa dva v enem mesu. In kako lepo, pravijo ljudje, da je bilo! Poroka med peto sv. mašo, s primernim nagovorom, z ubranim petjem levanskih pevk, z skupnim obhajilom ženinovin in nevestinim ter njenih duhovnih sester, zastopnic Marijine družbe v Kazazah, katere vestna članica je bila nevesta, ter več drugih ljudi, in vse to v lepo s cveticami okinčani, vernega ljudstva polni, prijazni podrun cerkvi. Vmes pa je žalno-veselo klenkal pokajeni zvonček z lin; „tako še ni, bu, tako naj še bo!“ In potem so odprli vsem svatom Topličevi oče svojo gostoljubno hišo in nas vse časa neprimerno pogostili. In veselo so minevale urice, posebno zato, ker nas je domači g. kaplan s svojimi nikdar zmanjkajočimi, časa primernimi smešnicami tako imenitno kratkočasil. In ko se je zvečerilo, smo šli počasi spet domov. — Sijaj, sijaj Vama solnce, o solnce sreče, ljubezni in miru!

Kazaze. (Razno iz zadnjega časa.) Španska bolezen je razsajala in še razsaja tudi pri nas precej hudo. Pa hvala Bogu, do sedaj še ni zahtevala mnogo žrtev. Posebno rada je gostovala začetkom v Humčah pri Kotlarju, pri Braterku in pri drugih hišah, bila je tudi v Kazazah, kjer je Martinovo Malko vzela s seboj v večnost, šla je tudi na Brezo in Graben in obiskala tudi Metlovo, kjer se je, upajmo, tudi začasno in mimogrede naselila pri Žmavcarju in Krepeljnu in kjer je pri Garnpratu minuli mesec prerezala nit življenja hišnemu očetu, Francu Jež, vrlemu narodnemu možu, skrbnemu gospodarju, ki zapušča vdovo in 7 še nepreskrbljenih otrok. Rajni je bil svoj čas tudi nekaj let organist v Kazazah. Žaljujočo rodbino naj tolaži Bog! N. v m. p. — Naši vojaki so zdaj tudi že skoraj vsi spet doma, le nekaj jih še ni, deloma ker so ujeti, deloma iz neznanih vrokov. Mnogo pa jih ne bo, nazaj,

ker v Bogu spe. — Vpoklicanih je bilo v celi vojski mož — (fantov): v Kazazah 7 (13), na Metlovi 9 (21), v Humčah 6 (15), v Grabnu 1 (5), na Brezi 2 (8) in v Priblivasi 14 (35), skupaj 39 mož in 97 mladeničev, celotno torej 136. Padlo jih je pa po uradnih naznanilih 26, torej dobrih 19%. — In zdaj zasveti zvezda naše svobode, zvezda sreče, dela in prave izobrazbe.

Pliberk. V soboto, dne 23. nov. popoldne bil je za Pliberk zgodovinski dan, ker ga je jugoslovansko vojaštvo osvobodilo. Posadka, obstoječa iz oddelka srbske vojske in oddelka spodnještarskega polka je dospela čez Prevalje, katero sta med potem v Tunelu in Libučah pozdravila v imenu Narodnega sveta za Pliberk njegov odbornik g. Milač in tajnik. — Značilno je, da je mesto Pliberk dobilo oddelek nemškega vojaštva od „Wehrausschussa“ iz Celovca v času, ko ni bilo več nikake nevarnosti pred druhaljo iz možiške doline, niti pred vračajočo se razpadlo bivšo avstro-ogrsko vojsko. Krožile so govorice in smo popolnoma prepričani, da je bilo nemško vojaštvo pozvano v glavnem le zato, da brani mesto pred zasedenjem po jugoslovanskem vojaštvu, osobito, ker se je neki pliberški častnik izjavil, da se Pliberk brez prelitja krvi ne bo vdal. — Ko pa je došlo naše vrlo jugoslovansko vojaštvo, se je nemški vojaški oddelek brezpogojno vdal. Včeraj, v nedeljo 24. nov., zjutraj je Pliberk že bil okrašen s slovenskimi trobojnicami. Ljudstvu iz okolice se je kar raz obraz bralo navdušenje in zadovoljnost. Bil je to za nas pravi jugoslovanski praznik. Narodni svet za Pliberk in okolico je določil gospoda nadgeometra Jos. Gvaiza kot komisarja mestne občine in je ta to mesto tudi že prevzel. Našemu poveljništvu in jugoslovanskemu vojaškemu oddelku pa kličemo še enkrat: Dobro došli!

Razglasi Narodne vlade.

Razglas.

Nasproti deputaciji zaupnikov premogovnih delavcev iz območja SHS, dne 26. nov. 1918, je zavzelo poverjenišтво za javna dela dobrohotno stališče, ki ga je preciziralo v sledečih točkah:

I.

Glede ureditve 8urnega dela se že vrše priprave v uradih premogovnih lastnikov. Pričakuje se rešitev do konca tekočega leta.

II.

Glede minimalnih plač zastopa narodna vlada načelo, da mora dobiti delavec vsaj tako veliko plačo, da pri normalnem delu zasluži neki gotovi najmanjši zaslužek. Glede tega najmanjšega zaslužka se upeljejo takoj pogajanja z lastniki. Z ozirom na pričakovano skorajšnjo ureditev nove valute se bodo določili ti najmanjši zaslužki z nastopom nove valute.

III.

Plače rokodelcem, strojnikom in tem enakih strok naj se v naprej tabelarično določijo in naj te plače rasejo po službenih letih.

IV.

Za rudarje, za druge delavce in delavke izven rokodelcev se naj upelje plačilni pravilnik po razredih tako, da rase plača po službenih letih v gotovih večletnih rokih.

V.

Vpražanje nastavitve delavskih nadzornikov hoče narodna vlada proučiti.

VI.

Glede zahtev po osebnih spremembah v podjetjih, ki so privatna last, se zamore narodna vlada le pogajati z lastniki, samovoljno odrejevati takih sprememb nima pravice in tudi ne more nositi odgovornosti za motenje v obratih, ki bi v nekaterih slučajih lahko ogrožalo tudi življenje stotero delavcev. V nekaterih slučajih so se na posredovanje Narodne vlade SHS že izvršile osobne izpremembe. V naprej pa Narodna vlada odklanja persekucije krivic pod prejšnjim sistemom, ker bi ne prišli nikoli do miru in nemotenega obratovanja, če bi hoteli sedaj kaznovati in popraviti vse krivice, ki so se dogodile pod prejšnjim sistemom.

VII.

Detajlna izvedba gornjega stališča in detajlna pogajanja se uvedejo takoj na podlagi od delavstva pismeno predloženih resolucij.

Ljubljana, dne 27. novembra 1918.

Poverjenik za javna dela in obrt:

Inž. V. Remec l. r.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.

Prepoved živinskih sejmov.

Po dosedanjih naredbah odredjena prepoved živinskih sejmov je do preklica veljavna, ker drugače ni mogoče nadzirati prometa z živino, oziroma preprečiti nedopustnega premikanja klavne živine v območju Narodne vlade SHS v Ljubljani.

Predstojništvo za kmetijstvo.

Poverjenik: Prelat A. Kalan l. r.

Plačevanje davkov.

Pri vseh davkarjih na Koroškem, ki jih je že prevzela Narodna vlada SHS v Ljubljani, naj se zopet plačujejo davki. Priporoča se, da se plačujejo davki pri domačih uradih v gotovini. Če pošlje kdo denar po pošti, ne smejo davčni uradi poslati denar drugam kakor v Ljubljano. Če je kje kako izplačilo nujno, naj je nakažejo po svoji previdnosti pokrajinskemu Narodnemu svetu in vsak tak slučaj sporoče takoj Narodni vladi v Ljubljani (oziroma dotičnemu resortu) v odobritev. Denarni zavodi, ki v takih slučajih izplačajo za Narodno vlado, naj sproti pošiljajo račune finančnemu ravnateljstvu v Ljubljani.

Narodni sveti so za prehodno dobo pooblašeni, da se prepričajo o zanesljivosti uradništva na poštah in davkarjih.

Fr. Smodej l. r.,

komisar Narodne vlade SHS za Koroško.

Kaj je s plačami?

Poverjenik za finance dr. Vekoslav Kukovec naroča sledeče: Davkarje naj redno izplačujejo vse uradniške plače. Za mesec december je z Nemško Avstrijo določeno, da izplačajo še oni in se bo potem z našo državo obračunalo, da v prehodni dobi ne bo nerednosti. Če bi pa proti pričakovanju plače ne bile nakazane ali bi kake podrejene uradne osebe delale zgago, naj se dotični (uradniki, penzionisti, učitelji, duhovniki itd.) zgledajo s kakršnokoli uradno listino, ki dokaže opravičenost plače, pri domači davkarji, da se jim izplača. Davkarjam se ukaže, da izplačajo te plače proti poročilu na finančno ravnateljstvo v Ljubljani. Ako bi kak davčni urad slučajno ne imel denarja, so naprošeni domači denarni zavodi, da začasno priskočijo na pomoč. Račune pa naj sproti pošiljajo finančnemu ravnateljstvu v Ljubljano, ki bo to posojilo s 5% obrestovala.

Franc Smodej l. r.
komisar.

Raznoterosti.

Kaj vse je hotel pobasati nemški guverner Rhemen. „Arbeiterwille“ poroča, da je na parniku „Sofia“ prispel v Budimpešto baron Rehmen, guverner Srbije, z ogromnim tovorom živil in dragocenosti. Ladja je morala pristati in mestni poveljnik nadporočnik dr. Hettai je preiskal vsebino vseh zabojev. Dognal je velike množine usnja, moke, sladkorja, obleke, masti in bankovcev. Izvedeli so, da sta hotela guverner in njegova banda pri odhodu iz Belgrada odpraviti v Nemčijo 10.000 glav goveje živine, 10.000 prešičev, 4000 ovac, 15 vagonov vina, 400 vagonov češpljeve čežane in 16 milijonov gotovine. Velik del te pošiljave je zasegla jugoslovanska Narodna vlada, ostanek pa so zaplenili v Budimpešti.

Koliko kron je osrečevalo Nemčijo. Nemško državo so krmarili naslednji vladarji: 1. Viljem II., nemški cesar in kralj pruski. 2. Ludovik III., kralj bavarski. 3. Friderik Avgust III., kralj saški. 4. Viljem II., kralj vrttembergski. 5. Friderik II., nadvojvoda badenski. 6. Ernst Ludovik, nadvojvoda hesenski. 7. Friderik Avgust, nadvojvoda oldenburški. 8. Friderik Franc IV., nadvojvoda meklenburg-šverinski. 9. Viljem Ernst, nadvojvoda saško-vajmarski. 10. Nezaseden je prestol meklenburg-streliški. 11. Joahim Ernst, vojvoda anhaltski. 12. Ernst Avgust, vojvoda brunšviški. 13. Ernst II., vojvoda saško-altenburški. 14. Karel Edvard, vojvoda saško-koburški in kotski. 15. Bernard, vojvoda saško-majningški. 16. Henrik XXIV., knez reuški starejša linija. 17. Henrik XXVII., knez reuški mlajša linija. 18. in 19. Günter, knez švarcбург-rudolstadski in sondershausenski. 20. Leopold IV., knez lippe-detmoldski. 21. Adolf, knez šaumburg-lippski. 22. Friderik, knez waldeck-pyrmontski in 23. noben več.

Agitirajte za razširjanje „Mira“, ki je zlasti v tem času za vsakega koroškega Slovenca zelo važen in nujno potreben!

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Klavir

ima naprodaj po nizki ceni

Franc Robinig v Šmarjeti

pošta Velikovec.

Učenca

vzame takoj v trgovino z mešanim blagom

Franc Schnabl
St. Rupert pri Celovcu.

Suha drva

mehka in trda, kupuje vsako množino

Janez Grančnik

hotel Trabesinger v Celovcu.

Zanesljiv hlapec

se sprejme h konjem v župnišče z majhno kmetijo. Ponudbe pod znamko „Hlapec 2“ na upravništvo „Mira“. Znamka za odgovor.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monstrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddelček za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Jožef Vajncerl
Celovec, Velikovška cesta 5

v hiši hotela Trabesinger

priporoča slavnemu občinstvu svojo

trgovino s papirjem

z devocijonalijami in galanterijskim blagom, s pisarniškimi in šolskimi potrebščinami; tiskovine za župne urade, zalogo trgovskih knjig, slovenskih molitvenikov, križev in rožnih vencev, katekizmov, Zgodb sv. pisma itd.

Bogata zaloga slovenskih razglednic: Ustoličenje koroških knezov, za Božič, Novo leto itd. Prodaja jugoslovanskih časopisov.

Rokodelec

(samec) želi kupiti ali vzeti v najem (tudi na deželi)

ključavničarsko delavnico ali kovačnico.

Ponudbe sprejme upravništvo lista „Mir“ št. 48 (znamka za odgovor).

Steklarskega učenca

sprejme takoj

Pötzl v Celovcu, Kaserngasse 12.

Štiriletna učna doba, vsa preskrba v hiši.

Moderne

baršunaste klobuke za ženske

v različnih barvah, oddaja

za lastno ceno

zaloga klobukov **Schelli Pichler**

Celovec, Dunajska ulica 5.

Hlapec h konjem

oženjen, se sprejme na župnišče z malim gospodarstvom. Ponudbe na upravništvo „Mira“ pod „Hlapec“, št. 47.

Daj nam mir, Gospod!

Pesem za 3 ženske glasove in orgle se dobi pri šolsk. ravnat. **A. Kosi-ju, Središče** (štaj.). Partitura 80 h, pevski part 30 h.

Pristno toaletno milo

fino dišeče, 1 kos 100 gr težak,

3 kosi 18 K, 6 kosov 34 K, 12 kosov 65 K.

Pristno milo za pranje

1 kg po 26 K. — Pošilja le, če se prej vpošlje znesek.

M. Jünker, eksportno podjetje v Zagrebu br. 16, Petrinjska 3 (Hrvatsko).

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.